

Den høitærede Minister negter ikke, at der maaske kan være Nød tilstede her og der, men han mener, at Kommunerne ikke savne Midler til selv at kunne afhjælpe den. Det er derpaa, at Forslagets § 6 vil strande, saavel som paa den Betænkelse, at Tilskudene ville falde forskjellig. Jeg har den Opfattelse, at, naar man overhovedet mener, at der er virkelig Grund til at hjælpe, saa vil man nok komme over disse Betænkelse og ogsaa nok finde en Form, som kan bruges. Men har man alle disse Betænkelse, som det erede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valckreds (Nimesstads) udviklede, skulle alle disse Overveielser og Betragtninger anstilles, ser jeg ikke rettere, end at det gamle Ordsprog vil gaa i Opfyldelse, at medens Græsjet gror, dør Koen. Vi have allerede ikke saa langt tilbage til April, og vi ville rimeligvis med alle disse Overveielser og Betragtninger ikke blive færdige før hen i Mai Maaned. Under disse Omstændigheder kan man altsaa ikke vente noget Udbytte af Forhandlingerne, og selv om man kunde komme overens om, at Nøden var nok saa stor, skjønner jeg ikke, at det i Diebliffet vilde hjælpe Noget. Jeg har den Opfattelse, at Nøden er betydelig større nu end i 1879. Jeg tror, at vore Gader, hvad man der ser, vidne om, at Nøden, Usfeltheden og Elendigheden er tiltagen. De fleste have vistnok haat Leilighed til at erfare, hvorledes Overhæng af Tiggere er blevet større, og det er vistnok mange Gange Tilfældet, at de ere i yderlig Nød, der melde sig ved Døren. De fleste have vistnok haat Leilighed til at erfare, at Overløbet af Tiggere nu er større, end det har været i Løbet af flere Aar. Men alt dette nytter ikke til Noget. Det er Princip, som staar imod Princip. Jeg skal ikke komme ind paa at bedømme Folks Hjertelag, thi jeg maa erkjende, at, hvorledes man end stiller sig til de forskjellige Lovforslag, tror jeg ikke, at Thingmændenes Hjertelag kan bedømmes deraf. Dertil kommer, at man jo maa indrømme, at Principerne her staa imod hinanden, og at Hjertelaget skal bedømmes efter ganske andre Hensyn end disse, skal jeg villig erkjende. Jeg kan ikke forstaa de Herrens Princip, at de ere Modstandere af denne Paragraf, der efter min Mening vil virke saa opmuntrende og ansproende baade paa Kommunerne og de Enkelte til at holde sig oppe saa længe som muligt. Jeg forstaaer ikke denne Modstand, det erkjender jeg, men den er tilstede, og saavidt jeg skjønner, er den nu for Tiden uovervindelig i Henseende til Lovforslagets Fremme i den Skikkelse, i hvilken det nu ligger for.

Tang: Jeg tillader mig at sammenligne dette Lovforslag med et Fad Vandgrød med et stort Smørhul i; det store Smørhul er § 6. Jeg

kan være enig med den meget erede Indenrigsminister i, at selv om man tager det store Smørhul bort, er det, der bliver tilbage, dog Noget, som heller ikke er til at foragte, men jeg vil dog sige hertil, som et Labegaardslem engang sagde til mig, jeg traf ham henvend Kl. 3 om Eftermiddagen og sagde til ham: "Hvad, har du ikke været hjemme at spise til Middag endnu?" "Nei", svarede han, "vi faae kun Vandgrød til Middag og Vand at dyppe den i, og det synes jeg ikke, er Noget at gaa efter". Jeg synes rigtignok ogsaa, at naar Smørhullet tages bort af Loven, og kun det Andet bliver tilbage, er det noget Lidt at sætte Rigsdag, Regjering og Kommuner i Bevægelse for. Hører det høie Thing ikke de Fattiges Strig, ikke alene her fra Byen, men trindt om fra Landet? Jeg siger: Den, der har Øren at høre med, han maa høre og kan ikke Andet; den, der ikke har Øren at høre med, kan derfor gjerne have Hjerte, men høre kan han naturligvis ikke. Jeg kunde have ønsket i den sidste Udtalelse af den meget erede Indenrigsminister at have mærket Lidt til det varme Hjertelag, som viste sig i hans Foredrag forleden Aar, da vi havde Husmands-Kreditforeningsloven for; da han talte om Husmændene, mærkede vi vistnok, at Hjertet i ham brendte for denne Sag. Men det forekommer mig, at naar der er Tale om baade at hjælpe de smaa Embedsmænd, de smaa Bestillingsmænd og de Fattige, da er der ingen Brand, ingen Ild i Tælen. Derfor sidde vi i det, som vi gjøre, at vi ingen Steder komme. Jeg mener, at den, der hjælper den Fattige, gjør en god Gjerning, idet jeg tror det Ord, der siger: Hoo, der forbarmer sig over en Fattig, ærer sin Skaber. Jeg er ikke bange for de Skræmmebilleder, som ere stillede op fra anden Side, naar man har sagt: Det bliver et Præcedens, et Forholdsælde, det er vel noget Interimistisk, men det kan blive meget farligt. Ja, jeg indrømmer, at i visse Tilfælde kan noget Interimistisk være meget farligt, meget farligt. Hvis for Exempel en Herre foreslaar en Dame at gifte sig med ham interimistisk, vil jeg sige, det er meget farligt, men fordi noget Interimistisk i visse Tilfælde, som sagt, kan blive farligt, er det ikke sikkert, at dette passer i andre Tilfælde. Det skulde gjøre mig ondt — og jeg haaber endnu, skjøndt det er næsten Haab mod Haab — om Thinget skulde gaa hjem, inden det fik gjort noget for de Fattige, de smaa Embeds- og Bestillingsmænd. Saa vi ikke forleden alle de fattige røde Skoler heroppe, saa vi ikke paa dem og deres Hustruer Suk og Taarer, hørte vi ikke deres Børns Strig? Hør vi ikke, hvorledes Folk bringes paa Hospitalet af Sultesygge eller galopperende Svindsot? Vi kunne blot høre Døgnernes